

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zast. JUDr. Martinem Pavelkou, advokátem se sídlem Kalvodova 88/1, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19. 11. 2015, č.j. MMB/0384098/2015, sp. zn. OUSR/MMB/0384098/2015,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 26. 1. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru územního a stavebního řízení, ze dne 19. 11. 2015, č. j. MMB/0384098/2015, sp. zn. OUSR/MMB/0384098/2015, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Kníničky, stavebního úřadu, ze dne 9. 9. 2015, č. j. MCBKNI/01319/2015, sp. zn. MCBKNI/01738/2013/KLU, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně není účastníkem řízení

o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané: „Novostavba mola a dráhy se zázemím pro vodní lyžování Brno, Kníničky včetně přípojky NN“ umístěné na pozemcích par. č. 863/1, 753, 754, 756, 759/1, 759/8, 760/17 a 3750/2 v k. ú. Kníničky. Podle názoru žalobkyně napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem a byla jím zkrácena na svých právech.

Ve své žalobě uvedla žalobkyně, že řízení, ve kterém bylo napadené rozhodnutí vydáno, bylo zatíženo vadami, v jejichž důsledku bylo žalobkyni odepřeno postavení účastníka v uvedeném územním řízení o umístění Stavby a žalobkyně tak byla zkrácena na svých právech.

Podle žalobkyně k postavení účastníka územního řízení, postačí i jen tvrzení, že rozhodnutím správního orgánu může být přímo dotčena ve svých právech, a to až do doby, než se prokáže opak. Namítla, že správní orgán se nezabýval každým dílčím důvodem, o který žalobkyně své tvrzení opírala, a nevyvrátil kvalifikovaným způsobem opodstatněnost každého jednotlivého důvodu, a tím správnost celého tvrzení, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Žalovaný se řádně nezabýval jejími tvrzeními, že může být přímo dotčeno její vlastnické právo, resp. právo na nerušené užívání majetku, tím, že v důsledku umístění stavby dojde k podstatné změně charakteru dané oblasti a k narušení krajinného rázu daného území, vč. tvrzení, že stavba bude mít negativní důsledky na kvalitu vody v příslušném úseku Brněnské přehrady, čímž dojde také k zásahu do práva žalobkyně na příznivé životní prostředí.

Závěry žalovaného k tvrzené změně charakteru daného území či narušení krajinného rázu dané oblasti nejsou podloženy konkrétními skutkovými zjištěními a žalovaný tyto své závěry opírá toliko o své vlastní uvážení. V odůvodnění Rozhodnutí není uvedeno, jak se k záměru umístění stavby jednotlivé dotčené orgány staví a bez těchto skutkových zjištění nelze dojít k závěru, že realizací Stavby ke změně charakteru daného území či k narušení krajinného rázu dané oblasti nedojde, a již vůbec nelze dojít k závěru, že vlastnické právo žalobkyně, resp. její právo pokojně užívat svůj majetek, nemůže být realizací Stavby přímo dotčeno.

Dále namítla nevypořádání tvrzení žalobkyně, že realizace stavby bude mít negativní důsledky na kvalitu vody v příslušném úseku brněnské přehrady, ačkoliv zhoršení kvality vody v předmětném místě by bylo bezpochyby způsobilé zasáhnout do práva žalobkyně na příznivé životní prostředí a také do jejího práva na pokojné užívání svého majetku.

Z uvedených důvodů se proto žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, které doručil zdejšímu soudu dne 11. 4. 2016, navrhl zamítnutí žaloby. Uplatněné žalobní námitky nejsou podle žalovaného důvodné. Žalovaný konstatoval, že ze žaloby vyplývají dvě argumentační roviny, a to dotčení vlastnického práva a dále zásah do životního prostředí dané lokality. Ve svém vyjádření odkázal na ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, stavebního zákona, a uzavřel, že námitky týkající se životního prostředí nelze kvalifikovat jako důvody zakládající účastenství dle tohoto ustanovení pro absenci

přímého dotčení věcných práv žalobkyně. Žalovaný se neztotožnil s argumentací, že právo na životní prostředí je součástí *ius utendi* k předmětnému pozemku.

Podle žalovaného zamýšlená stavba nezasahuje ani do věcných práv žalobkyně. Její vlastnické právo nezakládá právo na přístup k vodě. Ostatní námitky nelze podřadit pod žádnou skupinu přímého dotčení vlastnického práva.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, kde uvedla, že změna krajinného rázu je bezpochyby způsobila zasáhnout do vlastnického práva žalobkyně, a to do jejího práva na nerušené užívání majetku, a v tomto kontextu je dle žalobkyně třeba posoudit její námitky vztahující se k možnému zhoršení kvality vody v dané oblasti, což postačuje k založení jejího účastenství v řízení, a žalovaný se s touto námitkou náležitě nevypořádal. Zároveň poukázala v souvislosti s ustálenou judikaturou Ústavního soudu na to, že dotčenými vlastníky mohou být i majitelé vzdálenějších pozemků.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně je vlastníkem pozemků parc. č. 793 a parc. č. 792 v katastrálním území Kníničky, obec Brno, část obce Kníničky a stavby na pozemku parc. č. 792 s č. e. 140 (stavba pro rodinnou rekreaci). Zamýšlená stavba „Novostavba mola a dráhy se zázemím pro vodní lyžování Brno, Kníničky včetně přípojky NN“ má být umístěna na pozemcích parc. č. 863/1, 753, 756, 759/1, 759/8, 760/17 a 3750/2 vše v kat. území Kníničky. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že pozemek ani stavba žalobkyně se nenacházejí na břehu přehrady, nýbrž ve vzdálenosti cca 70 metrů od břehu a více jak 100 metrů od samotné dráhy. Dále je ze založené katastrální mapy patrné, že mezi pozemkem žalobkyně a břehem přehrady se nachází další 4 pozemky a že žalobkyně nemá zajištěný vlastní přímý přístup ke břehu přehrady.

Jedinou spornou otázkou v souzené věci je, zda nebyla žalobkyně přibrána jako účastnice řízení v souladu se zákonem nebo nikoliv.

Žalobkyně předně namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že následně zrekapitulovala své námitky uplatněné ve správním řízení a uvedla, že se žalovaný jejími argumenty nezabýval náležitým způsobem, resp. některými se nezabýval vůbec. Dále toto rozvedla tak, že napadené rozhodnutí není v části hodnocení změny charakteru daného území a narušení krajinného rázu opřeno o dostatečně zjištěný skutkový stav, a zcela nepřezkoumatelné je ve vztahu k tvrzení, že realizace stavby bude mít vliv na kvalitu vody v příslušném úseku přehrady, což má být způsobilé zasáhnout do jejího vlastnického práva v souvislosti s právem na pokojné užívání majetku a zároveň to představuje zásah do práva žalobkyně na příznivé životní prostředí.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

S ohledem na shora uvedené je zdejší soud povinen přistoupit k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu žalobních bodů a pouze a výlučně v té míře, v jaké konkretizovala žalobkyně své žalobní námitky, neboť platí, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

S ohledem na namítané nevypořádání odvolacích námitek se musel soud nejprve zabývat obsahem odvolání žalobkyně. Ta ve svém odvolání nejprve zkonstatovala, kdo dle jejího názoru může být účastníkem územního řízení, následně vymezila pozemky, které vlastní. V samotných odvolacích námitkách následně namítla: 1) nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se neměl vypořádat s námitkami ohledně dotčení jejího vlastnického práva, práva na nerušené užívání majetku a práva na soukromí v důsledku zvýšení intenzity dopravy, zvýšeného pohybu osob, zvýšené hluchnosti a prašnosti; 2) nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se náležitě nezabýval skutečnostmi, kterými žalobkyně zdůvodňovala své tvrzení o podstatné změně charakteru daného území jako vyhlášeného koupacího místa se sledovanou kvalitou vody a narušení krajinného rázu lokality; 3) ekonomické znehodnocení jejího pozemku.

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se se všemi těmito námitkami žalovaný vypořádal.

K námitce ad 1) uvedl, že hluchností stavby se správní orgán prvního stupně zabýval, když odkázal na hlukovou studii a vyhodnotil hlukové imise stavby a že námitky stran zvýšeného pohybu osob, dopravy a zvýšené prašnosti ve svém podání ke správnímu orgánu prvního stupně neuvedla, proto je ani nemohl správní orgán prvního stupně vypořádat. Sám žalovaný tuto část odvolací námitky vypořádal a to odkazem na projektovou dokumentaci s tím, že nemá dojít k navýšení parkovacích míst, a proto nelze předpokládat, že by se v souvislosti s provozem stavby v místě zvýšila doprava.

K námitce ad 2) uvedl, že otázku změny charakteru daného území žalobkyně ve svém podání ze dne 25. 5. 2015 uvedla jako námitku do řízení s tím, že má být vyžádán souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny. Žalovaný k tomu dále uvedl, že správní orgány mají k dispozici stanoviska všech dotčených orgánů. Zároveň ale i věcně vypořádal tvrzení žalobkyně ohledně způsobu využívání daného území a jeho charakteru.

K námitce ad 3) žalovaný uvedl, že žalobkyně nemá z titulu vlastnictví svého pozemku bezprostřední a neomezený přístup k vodě, což taktéž hodnotil správní orgán prvního stupně. Zdůraznil, že vodní nádrž Brno a přilehlé pláže jsou veřejným prostranstvím přístupným každému.

Podle názoru zdejšího soudu se žalovaný zabýval námitkami žalobkyně v těch intencích, ve kterých je uplatnila ve svém odvolání. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. **Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.** K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Pokud tedy žalobkyně namítla v odvolání nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zjednodušeně řečeno) pro nedostatek důvodů, pak žalovaný správně zhodnotil, zda se správní orgán prvního stupně v odvoláním napadeném rozhodnutí s námitkami žalobkyně vypořádal.

Zároveň není důvodné ani tvrzení, že by se žalovaný vůbec nezabýval tvrzením žalobkyně, že realizace stavby bude mít negativní důsledky na kvalitu vody v příslušném úseku přehrady. Tato námitka samostatně uplatněna nebyla, ale byla výslovně zahrnuta pod názor žalobkyně, že se správní orgán prvního stupně danou námitkou řádně nezabýval. Přesto soud má za to, že i toto tvrzení bylo vypořádáno, a to na str. 3 napadeného rozhodnutí, když se v posledním odstavci žalovaný vyjadřuje k využití přehrady jako celku. V rámci toho je imanentně zahrnuto i vypořádání dané námítce, neboť žalovaný se vyjadřuje k charakteru daného místa jako rekreační oblasti. Nelze očekávat, že žalovaný bude reagovat na každé dílčí i sebemenší tvrzení účastníka řízení, pokud námitku vypořádá jako celek. Nadto žalovaný jasně uvedl, že disponuje stanovisky všech dotčených orgánů a že jejich hodnocení teprve bude probíhat. V rámci vyhodnocení jednotlivých stanovisek jistě bude řešen i dopad stavby na životní prostředí, tedy i kvalitu vody, nicméně toto je skutečnost, která bude řešena v probíhajícím územním řízení, nikoliv v řízení o účastenství.

Žalovaný dodržel meze odvolacího přezkumu a není proto důvod rušit žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nevypořádání odvolacích námitek.

V případě druhé námítce, a to **nepodložení závěrů žalovaného konkrétními skutkovými zjištěními**, je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „realizací stavby nemůže dojít ke změně charakteru daného území či narušení krajinného rázu dané oblasti“, nicméně tento svůj závěr vztahoval k předchozím konstatováním. Uvedenému závěru předcházelo hodnocení dané lokality, tedy brněnské přehrady, přičemž žádnou ze skutečností v tomto hodnocení uvedenou nepovažuje soud za nic, co by nebylo obecně známé. Obecně známé skutečnosti však nemusí být v řízení dokazovány. Žalovaný vycházel z následujících skutečností: a) brněnská přehrada je významným centrem rekreace nejenom subjektů, kteří vlastní pozemky v blízkosti vodní plochy; b) na přehradní jezero jsou vázány i jiné způsoby rekreace, sportu a pohybových aktivit, než jen koupání;

c) nejvýznamnějším způsobem využití vodní plochy je lodní doprava; d) záměr areálu pro vodní lyžování nejde umístit jinde než na vodní hladině. V případě skutečnosti ad a) provádět jakékoliv dokazování by bylo zcela nadbytečné, konečně i sama žalobkyně nesporně, že tzv. Sokolské koupaliště je navštěvováno veřejností a skutečnost, že přehrada je místem rekreace pro občany Brna i širšího okolí, je naprosto nespornitelná a obecně známá. V případě skutečnosti ad b) by sice bylo možné provádět dokazování mapou turistických tras, cyklostezek, přehledy sportovních klubů využívajících přehradní hladinu, případně blízké okolí (např. beachvolejbalový areál v blízkosti pozemku žalobkyně), evidenci jachet atd., nicméně bylo by to stejně absurdní jako nadbytečné. Nelze zpochybnit, že přehrada a její okolí jsou využívány k rekreaci a rekreačním sportům, stejně tak jako k výkonnostním sportům, jako je např. veslování, které lze v Brně provozovat pouze a jedině na přehradě. Využití přehrady není jen otázkou letní sezóny ale i zimní, což dokazují pravidelně zveřejňované informace o tloušťce ledu. Stejně tak skutečnosti ad c) a d) nepovažuje soud v kontextu dotčeného správního řízení za nutné prokazovat.

Nemůže proto obstát tvrzení žalobkyně, že by závěr žalovaného byl opřen jen o jeho uvážení. Jinou otázkou ale je, zda tyto skutečnosti mohou odůvodnit závěr žalovaného.

Krajinný ráz je upraven v ustanovení § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, které stanoví: „(1) *Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.* (2) *K umísťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.* (3) *K ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, může orgán ochrany přírody zřídit obecně závazným právním předpisem přírodní park a stanovit omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území.* (4) *Krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.*“

Účastenství v územním řízení je primárně řešeno stavebním zákonem, který v ustanovení § 85 odst. 1 stanovuje, že účastníky územního řízení jsou a) žadatel, b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Dále jsou podle odst. 2 téhož ustanovení účastníky územního řízení a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis. Naopak účastníky územního řízení nejsou podle § 85 odst. 3 stavebního zákona nájemci bytů, nebytových prostor nebo pozemků.

Sekundárně může být účastenství upraveno ve zvláštních předpisech. Ustanovení § 27 odst. 3 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, stanoví, že účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon, což ve spojení s ustanovením § 28 odst. 1 správního řádu (dle kterého bude za účastníka v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.), umožňuje rozšíření okruhu účastníků územního řízení ve zvláštních předpisech.

Typicky se jedná o zákon o ochraně přírody a krajiny, jehož ustanovení § 70 stanoví, že „(1) Ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. (2) Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována. (3) Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

Zákon o ochraně přírody a krajiny umožňuje participaci občanů na ochraně přírody a krajiny, nicméně environmentální práva jsou jako výlučný titul pro účastenství v územním řízení ponechána občanským sdružením. Samotní občané mohou své environmentální námitky uplatnit v řízení, ve kterých jsou účastníky. Podle názoru zdejšího soudu je nutné, aby dotčená osoba nejprve splnila podmínky účastenství na řízení dle § 85 stavebního zákona, a následně může uplatňovat námitky, které svým obsahem lze zahrnout pod zákon o ochraně přírody a krajiny, kam bez pochyby patří i ochrana krajinného rázu.

Pro souzenou věc je podstatné, že správní orgány nedovodily dotčení vlastnického práva žalobkyně.

Zdejší soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, který byl vyjádřen v replice, že změna krajinného rázu, která by nebyla provedena v zákonných mezích a zákonným způsobem, je způsobilá zasáhnout do vlastnického práva žalobkyně, a to konkrétně do práva na nerušené užívání majetku. Jak již soud výše uvedl krajinný ráz je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Lze si představit, že umístěná stavba naruší krajinný ráz určité oblasti a bude mít dopad do vlastnického práva dotčených osob, typicky to mohou být pohledové emise, nicméně skutečnosti namítané žalobkyní, které se týkaly dotčení jejího vlastnického práva (hluk, prach, pohyb osob, doprava, omezení možnosti koupat se), se krajinného rázu netýkaly.

Pokud žalobkyně namítala podstatnou změnu charakteru území a tvrdila, že daná oblast je využívání toliko ke koupání a relaxaci, tak podle názoru zdejšího soudu shora uvedené skutečnosti, které žalovaný vzal za základ vypořádání odvolací námitky žalobkyně, jistě odůvodňují závěr, že se v případě zamýšlené stavby jedná o další prvek rekreačního využití přehrady a že z toho důvodu nemůže zásadně ovlivnit charakter daného místa, jako oblasti pro rekreaci. V případě, že žalobkyně spojuje krajinný ráz s charakterem území jako místem pro rekreaci, má soud za to, že zamýšlená stavba její využití nezmění, neboť nabízí pouze další vyžití osobám užívajícím danou lokalitu, obdobně jako např. přilehlý sportovní volejbalový areál.

Navíc je vhodné zdůraznit, že žalobkyně v odvolání v této souvislosti poukazuje především na omezení „veřejnosti“ v užívání dané lokality, což neprokazuje žádný konkrétní zásah do jejích vlastních práv, zejména když byla správním orgánem prvního stupně jasně a příhodně a správně poučena o tom, že s jejím vlastnickým právem není spojen žádný (právní) nárok na „přístup k vodě a koupání“.

Stejně tak soud nutně musí poukázat na to, že samotná kvalita vody není způsobila zasáhnout do vlastnického práva žalobkyně, resp. žalobkyně nijak netvrdí, jak kvalita vody (ke koupání) může zasáhnout do jejího práva užívat pozemek vzdálený nejméně 70 metrů od vody, bez přímého vlastního přístupu k vodě. V případě, že by se hypoteticky zhoršila kvalita vody, nic nebrání žalobkyni nadále užívat její pozemek i stavbu. Žalobkyně se fakticky domáhá toho, aby důvodem pro její účastenství v řízení bylo užívání veřejných prostranství způsobem, jakým ona sama chce, aby bylo užíváno, a to podle zdejšího soudu nemůže být reálně jediným důvodem pro účast v územním řízení, jestliže ostatní důvody správní orgány jasně vyloučily. V této souvislosti poukazuje zdejší soud pouze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25 („*Účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům.*“). Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně i žalovaný se zásahem do vlastnického práva žalobkyně v porovnání s mírou přiměřenou poměrům zabývaly.

Ze všeho shora uvedeného je zřejmé, že správní orgány se s tvrzeními žalobkyně vypořádaly tak, jak byly uplatněny, a že rozhodnutí žalovaného je opřeno o dostatečně zjištěný skutkový stav. Pokud žalobkyně v žalobě namítá nepřezkoumatelnost vypořádání jejích odvolacích námitek nebo nedostatečné podklady pro závěry žalovaného tak tomuto soud nemůže s ohledem na obsah správního spisu přisvědčit.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu